

[Wilhelm]

meget regeringen egentlig selv tror på sin skatteklausul, sin mulighed for at inddrage realprisstigningerne, uden at DUC har overvæltningmuligheder.

Ved samme lejlighed sagde handelsministeren til den pågældende avis, at det da også kun var VS, der havde interesseret sig for hele det spørgsmål under udvalgsarbejdet, og jeg må desværre sige – og det er næsten det værste af det hele – at dér har ministeren ret: de ting, der er sket i forbindelse med de danske energiresourcer, har jo først og fremmest vist et ustandseligt socialdemokratisk skred, forstået på den måde, at socialdemokrater, på et hvilket som helst givet tidspunkt man snakker med dem, i disse sager altid er parate til at udvise mod for 5 år siden, men ikke nu.

I 1972 kunne man knap nok møde en socialdemokrat, som ikke var enig i, at det var en skandaløs koncession, der var givet i 1962, det skulle ikke ske mere, og havde den skullet oprettes på det tidspunkt, skulle den i hvert fald ikke se sådan ud. Men da det drejede sig om handling i 1972, blev det alligevel en betingelsesløs og uændret forlængelse.

I 1976 kunne man ikke møde en socialdemokrat, i hvert fald ikke efter min erfaring, heller ikke i undergrundsudvalget og heller ikke den pågældende minister på det tidspunkt, som ikke var enig i, at 1962-koncessionen var aldeles håbløs, og at man naturligvis ikke burde have forlænget den kritikløst i 1972, og at den slags ville have set helt anderledes ud, hvis man skulle have lavet det nu. Men da det drejede sig om de ting, der krævede handling i 1976, altså f. eks. bare det at følge kammeradvokatens, handelsministeriets egne juristers, justitsministeriets juristers, og jeg ved ikke hvis råd og vejledning om, at staten i virkeligheden stod stærkt, hvis man sagde: den gasrettighed er forspildt, lad os i givet fald tage en voldgiftssag på det, gassen er nu gratis tilbage i statens regie, A. P. Møller påstår, den ikke er fem flade øre værd og har misligholdt kontrakten, da det drejede sig om at handle bare på det, skulle man synes, forholdvis lette grundlag, skulle man ikke vide noget af det; modet slæbte stadig væk de her 5, 6, 7 år bagefter.

Nu er vi i 1979, og jeg har oplevet præcis det samme igen. Man kan ikke møde en socialdemokrat, som ikke siger: vi burde selvfølgelig have stået stærkere i 1976; dér burde

vi have slået til, det var også for svagt, det var lidt for dumt, at vi ikke gjorde det dér, men når det drejer sig om handling i dag, f. eks. i forhold til skatteklausulen, f. eks. i forhold til de realprisstigninger, der allerede er sket, eller f. eks. i forhold til at tage nogle skridt, som gør, at de ekspropriationserstatninger, der senere vil blive krævet af koncessionshaverne, ikke bliver alt for store ved, at de når at indrømme, at gasmængderne ikke er 55 mia m³, men måske 155 mia m³, ja, så er der stadig ingen handlekraft, det er stadig væk noget, man ville have udvist, hvis man havde været i den position, som partifællerne var et par år før.

Det eneste positive, man kan sige om det her, er, at afstanden mellem det socialdemokratiske mod og de faktiske socialdemokrater øjensynlig bliver lidt mindre efterhånden: nu er der kun 3 år imellem. Vi skal gøre vores til, at der bliver pisket i den grad på det socialdemokratiske mod og stillet barrierer op over for de socialdemokratiske menneskers faneflugt her, at modet måske på et tidspunkt indhenter dem.

Jeg vil som sagt tro, at det er ganske utænkeligt, at disse koncessioner får lov at køre videre til år 2012. Jeg vil bl. a. tro det, fordi jeg anser det for utænkeligt, at befolkningen vil blive ved at finde sig i, at man taler om energibesparelse, at man udsteder direktiver om, at spotlights skal slukkes senest kl. 23, og jeg ved ikke, hvad det er for noget pjat, at man nu begynder at tale om store afgifter, som selvfølgelig vil have den tunge ende nedad som sædvanlig, og at man siger, at man på grund af de enorme betalingsunderskud, man især har på grund af energiprisernes udvikling, må til at acceptere større arbejdsløshed og i hvert fald ikke rigtig kan gøre noget ved det, samtidig med at man har foræret samtlige danske energireserver væk og end ikke har forhandlingsretten for den oliemængde, der ligger derude, og som i dag er erkendt at kunne dække en 20 pct. i hvert fald i de næste 25–30 år. Det er simpelt hen for grotesk til, at jeg i hvert fald kan forestille mig, at den danske befolkning, arbejderklasse og den fagbevægelse, der skal stilles over for disse indgreb i form af lønreguleringer, punktskatter, besparelser, restriktioner, rationeringer, og jeg ved ikke hvad, ikke på et eller andet tidspunkt – og forhåbentlig snart – siger: den dér foræren-væk til 4 mul-